

Afrit um trúnað

Það var mikil ástæða til að fagna yfir ferð þess Guðm. Einarssonar og Jóh. Áskelssonar til Óðavanna. Þessu ferðunum þvi er allt gefið ljóskent svo mikil náttuför sem þetta var. Þeir garparnir lögðu sig þar í mikið erfiði og háska, fyrir visindin og heitur Íslands. Og hver myndi hafa málað ald-gosið, af sjálfum gigbarminum að helta málti, af ekki hefði Guðmundur frá Miðdal orðið til þess? Viðist nokkurri furðu gagna, að ríkisstjórnin skyldi ekki telja ástæðu til að sýna þeim Guðmundi og Jóhannesi nokkurn sóma fyrir slíkt af-reksverk. —

Einhverntíma var hér í ein-hverj blaði rætt um professors-nafnbót og það svo sem hún væri hegóminn einber. En þetta þarf þó alls ekki að vera. Það

mun t. d. hafa greitt ekki lítið fyrir almenningi um skilning á því hversu merkilegur visinda-maður Guðmundur Þarðarson var, að hann var á þenna hátt stendur. Og þar sem er hin fræga Vatnajökulsför þeirra félaga, þá virðist þar enn ágætt tilefni til að veita þennan sóma, og það því freður, sem hinn járnbruglegi listamaður Guðm. Einarsson virðist enganveginn enn þá hafa hlotið þá viður-kenningu sem hann á skillið, en Jóhannes Áskelsson lysti aðdá-anlegum áninga og ótraudleik, með því að leggja nálega um hæl aftur upp í hina erfiðu jök-ulför, og varð þannig hinum ágæta jarðfræðingi Dr. Niels Nielsen að miklu hoi, en hefir þó þegar einnig á annan hátt sýnt sig mjög líklegan til að vinna merkilegt starf í náttúru-fræði Íslands.

23. jan.

Helgi Pjetursson

Ósög 1935